

[Formanden.]

første Behandling tale mere end to Gange, bortset fra korte Bemærkninger. Saaledes som Forhandlingen har formet sig under denne første Behandling af Finanslovsforslaget, mener jeg imidlertid, at det vil være naturligt og rimeligt at give Partiernes Ordførere Adgang til ved denne Lejlighed at tale tre Gange. Jeg udbeder mig derfor Tingets Samtykke til denne Afvigelse fra Regelen i § 11, og hvis ingen gør Indsigelse, vil jeg betragte Samtykket som givet. (Ophold). Det er givet.

Efter Aftale med Partiernes Finanslovsordførere foreslaar jeg en Taletid paa $\frac{1}{2}$ Time for hver Ordfører, og jeg vil gaa ud fra, at Tinget giver sin Tilslutning hertil, hvis Indsigelse ikke fremkommer. (Ophold). Det er vedtaget.

Forhandlingen genoptoges.

Hans Hedtoft: Med den ejendommelige Form, Finanslovdebatten har faaet, er det i Dag sidste Mulighed for Ordførerne at fremføre visse Betragtninger i Sammenhæng, som det nu er fastsat i alt i en halv Time. Jeg vil da gerne nu efter Minister-talerne henvende nogle Bemærkninger til den højtærede Statsminister, den højtærede Finansminister og den højtærede Handelsminister, idet jeg beder mine Ordførerkolleger undskylde, at der ikke er levnet mig Tid til at besvare deres Bemærkninger. Med det samme beder jeg den højtærede Statsminister undskylde, at jeg venter til sidst med mine Bemærkninger til ham og først vender mig til den højtærede Finansminister; det skyldes ikke nogen Tilbøjelighed hos mig til at ville ændre den gældende ministerielle Rangfølge, men udelukkende, at den højtærede Finansminister efter min Mening holdt en oplysende og politisk interessant Tale, som tillige holdtes i en fair og urban Tone — det gør det rimeligt for mig at begynde med den højtærede Finansminister.

Denne Tale var vel tænkt og er ogsaa blevet opfattet som „eine Aufforderung zum Tanz“. Efter at jeg nu har haft Lejlighed til ogsaa at læse den højtærede Finansministers Tale, er jeg kommet til at tænke paa en baade morsom og charmerende Figur i Hervé's folkekære Operette „Nitouche“, Celestin—Floridor. Man husker, det er den samme Mand, men han spiller to Roller samtidig. Celestin er den dydige Organist i Nonneklosteret om Dagen, og Floridor dirigerer Orkesteret i et verdsligt Operette-teater om Aftenen, og Floridor er Celestin, og Celestin er Floridor. Det er en ganske særlig

og højt udviklet Evne, den højtærede Finansminister har, der har bragt mig ind paa disse Tanker, nemlig Evnen til at optræde i de mest skiftende Skikkelser. Han kan være den fornemme nationaløkonomiske Professor med højvidenskabelige Maal, han kan være den flinke og letløbende journalistiske Pen i et af vore mest ærkekonservative Blade, og han kan være det strenge og ubønhærlige Medlem af Arbejds- og Forligsnævnet, han kan være den bekymrede og forsigtige Finansminister, ja, og saa kan han — det ved vi nu efter Talen forleden — endogsaa folde sig ud som Venstrepolitiker. Hvilken af hans Skikkelser man i det enkelte Øjeblik har ham i, kan man aldrig vide paa Forhaand, han er nemlig den baade fikse og behændige politiske Celestin—Floridor.

Det gælder derfor om at spidse Øren og passe godt paa, og gjorde vi det, da vi hørte den oplysende Tale, den højtærede Finansminister nys holdt i dette høje Ting, kunde vi ikke undgaa at bemærke, at han optraadte i næsten samtlige de forskellige Skikkelser, hvori han hidtil har aabenbaret sig for os; naturligvis, de lader sig ikke alle forene paa een Gang, det var derfor ogsaa nødvendigt for ham nu og da at slaa lidt af paa de Fordringer, der maatte stilles til ham i een Personificering for at lade en af de andre komme til; saaledes tror jeg nok, at Nationaløkonomen nu og da maatte dukke Hovedet lidt, for at der kunde blive Plads til Venstrepolitikeren. Til Gengæld blev denne Venstrepolitiker, der efterhaanden som Forestillingen skred frem tydeligere og tydeligere viste sig herop paa Lærredet, et overordentlig velykket Eksemplar, bedre i Overensstemmelse med Venstres Traditioner og Interesser, end en Professorskikkelse nogen Sinde har været — det sidste beder jeg opfattet som en Kompliment. Den højtærede Finansminister lagde nemlig ikke Skjul paa, at nu vilde han gerne slaa en Handel af, Venstre havde noget, de vilde sælge, nemlig Eengangsskatten, og noget, de vilde købe, nemlig en Kronesækning, og det maatte man vel kunne snakke om. Lad mig imidlertid straks sige, at jeg efter Argumentationen ikke føler mig helt sikker paa, at det bliver særlig let for Regeringen at faa den Handel i Stand. Den økonomiske Læresætning, som den højtærede Finansminister i den generelle Del af sin Tale ønskede at belære Folketinget om, var den gammelkendte, at i Økonomi hænger alting sammen med alting. Jeg tror, at vi Rigsdagsmænd efterhaanden har lært saa meget Nationaløkonomi, at vi kender, ja, at vi